

Egy pohár jégbehűtött kifűnő ANNA-VIZZEL várja a

Délmagyarország Szabadtéri jegyárusítás.

Telefon 13-06.

Aradi ucca 8.

Hősi emlék-modellek, finom temetőszobrok,
markáns portrék és kutszobortervek között

Keviczky Hugó szobrászművész műtermében

(Budapest, augusztus). A kánikulai hőség rá-
tűzel erre a városmögötti tájra, megvibráltatja
fölötte a levegőt és szinte fatamorganába ágas-
kodik a messzelátású szürke út. A villamos is fél-
ájultan poroszkál a kopogó sineken. Hiába nyuj-
togatja ki az ember a táblakeretig nyitott abla-
kon kezét, alig kap valami frissítő legyezést.
Apult csönd van mindenfelé, az utszéi szegély-
fákról egyre sűrűbben csörög alá a leperzselte levél.
Itt-ott feltűnik néhány nekivetközött ember,
amint a fák gyér árnyékmenedékén bandukol. És
ebben a nagy, forró szürkéségben ott áll a Szá-
zados-ut végében, mint egyetlen élő, dus lombu
zöld sziget: a Művésztelep.

Szinte más a levegője ennek a buján tenyésztő
kis parkszigetnek, ahol legalább nyolc-tíz fokkal
hűvösebb is a temperatura. A puposházu műte-
remházak megbujnak a terebélyes lombátrák
alatt és abból a hűvösből csak egy-egy résen pis-
lognak elő ablakszemükkel a kánikulai délutánba.

És ezekben a puposhátu műteremházakban az
év minden szakában, kánikulában úgy, mint havas
télen — munka és munka folyik... mindig, fo-
lyamatosan.

A művész nem öregszik. Legfeljebb összegyű-
rebb lesz az arca a tépelődésektől, fehérebb a ha-
ja az idő elhaladásától. Tíz év is elmúlt már,
hogy egyikkel, másikkal utoljára találkoztam, de
úgy köszönt rám, ugyanazokkal a széleslendületű
gesztusokkal, ugyanolyan kilobbanó örömmel,
mintha csak éppen tegnap beszélünk volna utol-
jára...

Keviczky Hugó is az én régi, gyűröttarcu
jópajtásaim közül való komoly művész. Hogy
nagyidők mulásával újra megkocogtattam az aj-
taját, hát jött ám felémnyuló tárt karokkal min-
gyárt. Az első látására bizony megszeppentem ki-
csit: ő lett vajon félelőbb, vagy együtt mult mind-
kettőnk fölött a tizév...? Gyorsan elmondjuk
egymásnak „házi eseményeinket“, azt, hogy — te-
remtő Eg! — az a két elemista kölyöklány férj-
hez ment... sőt itt az unoka is... Pedig se
a műterem nem változott, se a világ nem fordult
ki a sarkából... Az, hogy fehér lett a hajunk
színe, meg van néhány keserű vonal az arcunkon,
hát ebbe a két jelentéktelenségbe el tud férni —
két férjhez ment „elemista“, aki szégyenlősen eg-
zaminált akkor az iskolateckékből nekem, a szer-
kesztőbácsinak... és akinek mind a kettőnek
most majd kezesókolomot köszönhetek... És
hozzá az unokák is...!

Csónálkáltuk a fejünket. Hümmgettünk is egyet-
kettőt. De aztán — ráfordult a nézése a polcokra,
sarkokba, ahol mindenütt szobrok álldogáltak. És
amikor meg is mozdultam, hogy feljűk megyek,
hát — azonnal elmúlt rólunk a kínos varázslat,
visszalendültük pillanat alatt a tizesztendőt...
Jött velem a polcok felé és épp úgy örült minden
észinte dicséretnek, mint abban a mi régi jóvilá-
gunkban.

Félelmetnyí alkotáshalmaz. Ismerős és
új hősi emlékkompozíciók, köztük a ba-
lassagyarmati híres nógrádi hősiszob-
or, a világháború postás-hőseinek a
budapesti belvárosi főpostaépület fa-

lába épített emlékreliet-modellje, a kép-
viselőház üléstermében falbalehelyezett
Návay-emlék modellje, aztán finom,
meghibetett temetőszobrok, amilyenek
ket carrarai márványból a világhíres
genuai Campo Santo-ban látni így
szívből és tudással megalkotva...
a polcokon közéletünk ismert markáns
férfiainak portrémodelljei és új egész

sorozat a maiak közül... végül re-
mekbe formált köztéri parkszobrok és
kutszobor-kompozíciók glédája.

Nem változott semmit a művész művészeje.
Minden mű a régi komoly elmélyülés és mesterség-
beli készütség produktuma. Akarások, amik má-
radéktalanul ki is fejeződtek. Szobrok, amiknek
mindegyike művészi túlélést biztosít.

A művész tehát tényleg nem öregszik. Minden
új mű is egészen olyan, mintha csak valami lázas
hajrá szülte volna tegnaptól mára őket.

Amikor aztán visszaülünk megint szembe egy-
mással a sarokasztalkához és rányújtózkodunk a
karosszékek ölére, bizony újra csak csónálkáljuk
a fejünket és sehogyse értjük, hogy hogyan is le-
hetett, hogy... az a két kócos, édes kis elemis-
talány... férjhez mehetett azóta...!

Radnay Oszkár.

Breher SZIVECSKÉM ÜDÍTŐ OSTVA KEVERÉK IZES GYÜMÖLCSÖK ZAMATÁVAL

Egy fiatal tanárjelölt megdőbbenő tragédiája a strandon

**Tanítványai szemeláttára elmerült a vízben és hol-
tan találják meg — At kell szervezni a vízimentést**

(A Délmagyarország munkatársától.) Megrendítő
tragédia játszódott le szerdán délelőtt a városi
strandfürdőn. A délelőtti órákban megjelent a
strandon Szebelédi István 27 esztendő francia-
szakos tanárjelölt, hogy két tanítványával: Fű-
zesséri Sándorral és Lászlóval fürödjön. A fiatal
tanárjelölt és a két diák a középső móló mellett
a sekély vízben lubickolt. Egyszerre csak a tanár-
jelölt csapkodni kezdett a karjával, majd hirtel-
en elmerült. Az esetnek sok szemtanúja volt,
maguk a tanítványok is megdőbbenve látták,
hogy Szebelédi István feje egyszerre eltűnik a
hullámokban. A közelben álló strandalkalmazott
sipjába fujt és a mentőket hívta a tulsó oláal-
ról, de a mentők csak percek múltán érkeztek a
helyszínre és akkor indult meg a kutatás Szebe-
lédi után. Körülbelül negyedóra telt el, amíg si-
került ráakadni. Két cserkészgyerek akadt rá.
Nyomban a partra huzták és a szemtanúk szer-
int akkor még kinyitotta a szemét is. Mester-
sége légzést alkalmaztak rajta, de nem tudták
már életre kelteni.

Nemsokkal ezután érkezett a partra a fiatal
tanárjelölt egyik barátja, aki eljűtt, amikor a
szerencsétlenség hírére meghallotta. Rendőri bizott-
ság szállott ki a helyszínre, hogy a szerencsét-
lenség körülményeit megállapítsa. Szebelédi ha-
lála meglehetősen furcsa körülmények között tört-
ént. A két Fűzesséri gyerek elmondotta, hogy
tanárjukkal a sekély vízben lubickoltak vidáman.
A fiatal tanárnak látszólag semmi baja sem volt.
A gyerekek megkérdezték tőle, hogy tud-e uszni,
mire a tanár azt válaszolta, hogy nagyon is jól
uszik, azonban orvosai szigorúan tiltották az
uszástól, mert sportszive van. A következő pilla-
natban azonban mégis ráfeküdt a vízre és tém-
pózni kezdett az alig másfél méteres mélységű víz-
ben. A tanítványok csodálkozva látták, hogy ta-
nárjuk milyen furcsán csapkod a kezével, hol
atamerül, hol meaint fölbukkan, azonban seait-

ségért nem kiáltott és az egész dolog úgy fes-
tett, mintha tréfalózna. A gyerekek mégis érezték,
hogy valami nincs rendben és ijedten kisiettek
a vízből. Mire partra értek, Szebelédi István már
el is merült.

A halál pontos okát a boncolás fogja megállá-
pítani. Lehetséges, hogy szívszélhűdés végzett vele,
de az is lehet, hogy fulladás okozta halálát.

A fiatal tanárjelölt tragédiája mély részvétet
keltett mindenfelé. Holttestét a törvényszéki orv-
vostani intézetbe szállították.

A szerencsétlenséggel kapcsolatban rá kell mun-
tatni arra, hogy a vízimentőszolgálatot jobban
meg kell szervezni. A mentőknek pillanatok alatt
a helyszínen kell lenniük, mert egyébként az egész
mentőszolgálat nem ér semmit. A strandon a szer-
rencsétlenség után különböző hírek terjedtek el,
egyesek szerint a mentők azért késlekedtek, mert
csak a sofőr tartózkodott az állomáson, amikor a
partfürdőn a veszélyt jelentő sip megszólalt. Az
esetet minden esetre sürgősen ki kell vizsgálni.

A városi partfürdő részéről a szerencsétlenség-
gel kapcsolatban a következőket mondták:

— Emberileg mindent megtettünk a szerencsét-
len fiatal ember megmentése érdekében, de sajnos
nem sikerült. A mi uszómeesterünk és vízimen-
tőnk azonnal sipolt a vízimentőknek, majd nyom-
ban segítségére sietett Szebelédinek, de nem sike-
rült kihuzni, mert elmerült és a víz elsodorta. A
tulsó oldalról a vízimentők is azonnal megér-
keztek. A helyszínen három orvos is volt, akik
mindent megkíséreltek a megmentésére, de saj-
nos az orvosi beavatkozás nem segíthetett. Szebe-
lédi István halálát nem fulladás okozta, hanem
szívszélhűdés, ami a parton is elérhette volna.
Ilyenformán mulasztás senkit sem terhel.

A partfürdő közönségére igen kinosan hatott,
hogy a szerencsétlenül járt fiatal ember holttestét
közel másfél óráig hagyták a forró napsütésben,
mig végül el... jűtték.